

Подай мені лютню з каміння,
холодну мов лід і блискучу мов сталь!
О, не кантилена осіння,
зими променистий, іскристий кришталь.

Не зайві жалі легкозмінні,
не мелений мелос, не настрої шовковий.
Хай струни, як вістря кремінні,
деруть мої пальці і гнуть аж до крові.

О, визволь від слова безсили,
розчавлю притаєну зради змію.
Напружую струни і жили,
хай пісню, мов стрілу, у серце вам вб'ю.

Четвер, 13 і вівторок, 18 квітня 1933